

МОТИВИ
КЪМ ПРАВИЛНИК
ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ПРАВИЛНИКА ЗА
АДМИНИСТРАЦИЯТА В СЪДИЛИЩАТА

**Издаден от Висшия съдебен съвет, обн., ДВ, бр. 68 от 22.08.2017 г.,
в сила от 22.08.2017 г.**

В действащата към настоящия момент редакция на Правилника за администрацията на съдилищата (ПАС), издаден от Висшия съдебен съвет, обн., ДВ, бр. 68 от 22.08.2017 г., в сила от 22.08.2017 г., липсва необходимата правна регламентация, която да отчита специфичната дейност на администрацията в сферата на административното правораздаване. При сега действащата нормативна уредба в ПАС служителите в административните съдилища трябва да пригаждат в своята работа предвидените процедури и правила, важащи предимно за общите съдилища, което създава редица затруднения в работата им и е предпоставка за противоречива практика в действията на служителите на отделните административни съдилища.

Промените се налагат с оглед създаването на разпоредби, уреждащи специфичните аспекти на администрирането на процесите по административното осигуряване на правораздавателната дейност на административните съдилища.

С допълването на чл. 10, ал. 1, т. 3 се прецизира текста, така че да отразява правилно както езиковото различие (досиета/дела), така и обстоятелството, че съгласно чл. 30а от Закона за съдебната власт (ЗСВ) кадровите дела на съдиите не се съхраняват в съда, а в съдийската колегия на ВСС, като в съответния съд, където е назначен съдията, се съхраняват само копия от документите, които се съдържат в кадровото дело.

С допълнението на чл. 23 и въвеждането на задължението за организиране публикуването на протоколите от открити съдебни заседания на страницата на съда в интернет, се постига съответствие с нормата на чл. 142а АПК, в която, считано от 01.01.2019 г., е предвидено задължение за административните съдилища да публикуват протоколите от открито съдебно заседание на Интернет страницата на съда в 14-дневен срок от заседанието,

С оглед липсата на регламентация и различната практиката в отделните съдилища при създаването на номер, е предложено допълнение в чл. 33, като се предвижда номерът на постановеното решение по заявление за достъп до обществена информация да се създава от последователността на запис в регистъра.

Допълването на чл. 39, ал. 1 и създаването на нов чл. 53а, с които се въвежда воденето на нова деловодна книга - такава по чл. 277, ал. 3 ЗИНЗС, е свързано с нормата на чл. 276, ал.1 ЗИНЗС, която регламентира, че всеки лишен от свобода или задържан под стража може да иска прекратяването на действия и бездействия на орган по изпълнение на наказанията или на длъжностно лице, представляващи нарушение на забраната по чл. 3 от същия закон, както и извършването на действия с цел прекратяване или предотвратяване на нарушение на забраната по чл. 3, като това искане се вписва в специална книга в съда, в която като се отбелязват точният час на постъпването и подателят му. Понастоящем ПАС не регламентира воденето на тази книга.

В административните съдилища се разглеждат касационни административни и касационни административно-наказателни дела. Към настоящия момент относно воденето на азбучния указател по тези дела липсва уредба в ПАС, поради което се предлага допълнение в чл. 42, ал. 3, т. 3.

С допълненията, чл. 55, ал. 1 ПАС се привежда в съответствие с текстовете на чл. 142а АПК и чл. 64 ЗСВ и се запълва празнина в ПАС относно задължението за воденето на книга за закрити и разпоредителни заседания.

Измененията в чл. 75 се предлагат с оглед нормата на чл. 18а АПК, която предвижда задължително посочване на електронен адрес за връчване на призовки и съобщения за административните органи, органите на съдебната власт, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, организациите и адвокатите, които са участници в съдебните производства по АПК. С изменението се синхронизира ПАС и с нормата на чл. 35, ал.2 от Наредба №6/03.08.2017г. за извършване на процесуални действия и удостоверителни изявления в електронна форма.

Промяната в чл. 78, ал. 1 цели обезпечаване работата на съдебния състав по проучване на делото и избягването на практически неудобства, като предвижда удовлетворяването на исканията за снабдяване с копия на книжа от делото в срок до следващия искането ден, а когато делото е на разположение на съдебния състав - в деня преди съдебно заседание.

С измененията и допълненията в чл. 80 се постига прецизиране на текста, доколкото административни дела се образуват не само по жалби на физически и юридически лица, но и по протести на прокуратурата.

Не на последно място, към настоящия момент в ПАС остават неуредени последиците и начина на процедиране в случаите, когато във връзка със спор за подсъдност делото бъде върнато за разглеждане на съда, който е приел, че делото не е подсъдно нему и го е изпратил на друг съд. Като последица от това, производството пред него е прекратено и това определение не подлежи на обжалване. Когато във връзка с това

определение се повдигне спор за подсъдност и той бъде решен по реда на чл. 135, ал. 3 АПК от ВАС или по реда на чл. 135, ал.4 АПК от смесен състав на ВАС и ВКС, делото е възможно да бъде върнато на първоначалния съд. В тези случаи е неприложима разпоредбата на чл. 80, ал.7 ПАС, тъй като определението на съда не е отменено. Уредбата на чл. 80, ал. 8 ПАС може да се приложи по аналогия и за другите съдебни производства.

С предвиденото правило в новата ал. 6 на чл. 80, се цели да се избегне неправилната практика, възприета в някои административни съдилища да образуват частни административни дела по искания за спиране на предварителното изпълнение по чл. 166, ал. 2 от АПК и по искания за допускане на предварително изпълнение по чл. 167, ал. 1 от АПК, отделно от общото производство, образувано по жалба срещу издадения административен акт. Към настоящия момент, поради липсата на разпоредба относно административните дела, аналогична на предвидените в ал. 3 и 4 на чл. 80 относно частните наказателни и частните граждански дела, и при действието на разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ПАС, някои съдилища приемат, че следва да образуват отделно частно административно дело по исканията по чл. 166, ал. 2 и чл. 167, ал. 1 от АПК. Независимо, че съдът се произнася с определение по тези искания, чл. 80, ал. 1, т. 5, б. „б“ от ПАС не дава основание за образуване на отделно частно административно производство, различно от основното дело. В хипотезите на чл. 166 и чл. 167 АПК обаче искането за спиране на предварителното изпълнение, респ. искането за допускане на предварително изпълнение, винаги предполага образувано административно дело по оспорване на административен акт. Отчитайки характера на съдебните производства по чл. 166 и чл. 167 АПК и духа на разпоредбата на чл. 80, ал. 4 от ПАС, следва да бъде застъпено разбирането, че исканията за спиране на предварителното изпълнение, респ. искането за допускане на предварително изпълнение, трябва да се разглеждат в рамките на основното съдебно производство по оспорване на административния акт, който го е допуснал, съответно чието предварително изпълнение се търси. В този смисъл е и практиката на повечето от административните съдилища. Факт е обаче, че в ПАС липсва изрична разпоредба, описваща случаите, в които не се образуват нови частни административни дела, каквато е разпоредбата на чл. 80, ал. 4 от ПАС, приложима за гражданските дела, поради което се налага създаването на изрична разпоредба в горепосочения смисъл.

Предвидените в приложенията на ПАС образци на книги и регистри не са съобразени със спецификата на административните дела, поради което следва да бъдат добавени в ПАС образци на книги и регистри за административните дела, както и образци на книгите и регистрите, които до този момент не са изготвени в настоящата редакция на ПАС.

Предложенията за допълване на ал. 1 на чл. 39 и създаването на нов чл. 53б са мотивирани от обстоятелството, че прилагането на съответните правни инструменти за международно сътрудничество има своята специфика, която към момента не е намерила отражение в ПАС.

В националното законодателство са транспонирани редица закони, отнасящи се до приложимите правни инструменти за международно сътрудничество по наказателни дела, които все по-често се прилагат от съдиите с оглед на свободното движение на стоки и хора в рамките на ЕС и света. Такива са: Закон за екстрадицията и Европейската заповед за арест /ЗЕЕЗА/, Закон за Европейската заповед за разследване /ЗЕЗР/, Закон за признаване, изпълнение и изпращане на актове за налагане на мерки за процесуална принуда, различни от мерките, изискващи задържане /ЗПИИАНМПРМИЗ/, Закон за признаване, изпълнение и постановяване на актове за обезпечаване на имущество /ЗПИПАОИ/, Закон за признаване, изпълнение и изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции /ЗПИИРКОРНФС/, Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции /ЗПИИСРРПОУНПМАС/, Закон за Европейската заповед за защита /ЗЕЗЗ/, Закон за признаване, изпълнение и изпращане на съдебни решения предвиждащи наказание лишаване от свобода или мерки предвиждащи лишаване от свобода /ЗПИИСРПНЛСМПЛС/.

Освен транспонирането на съответните актове на компетентните органи на ЕС в националното ни законодателство, Република България е страна по редица международни конвенции подписани от държавите членки на Съвета на Европа и на Обединените нации, отнасящи се до международното сътрудничество по наказателни дела, като например Европейската конвенция за международно сътрудничество по наказателни дела от 1959 г. и двата Допълнителни протокола към нея от 1978 г. и 2001 г., Европейската конвенция за екстрадиция от 1957 г., Европейската конвенция за трансфер на осъдени лица от 1983 г. и др. Тези договори са валидни и се прилагат в отношенията на държавата ни в областта на международното сътрудничество по наказателни дела с трети държави.

В деловодната книга **за входящи молби за правна помощ** и други правни инструменти за международно сътрудничество по наказателни дела следва да бъдат вписвани молбите за правна помощ, които постъпват от трети държави или от държави-членки на ЕС /издадени съгласно Европейската конвенция за международно сътрудничество по наказателни дела от 1959 г., Конвенцията от 29.05.2000 г. за международно сътрудничество по наказателни дела в държавите-членки на ЕС/, която продължава да се прилага между държавите-членки на ЕС в частта, отнасяща се до връчване на съдебни книжа, молби за екстрадиране и европейски заповеди за арест – чл. 16, ал.1 и чл. 38, ал.1 ЗЕЕЗА,

европейски заповеди за разследване – чл. 9, ал. 1, т. 2 от ЗЕЗР, признаване и изпълнение на актове за налагане на мерки за процесуална принуда различна от мерките, изискващи задържане – чл. 4 от ЗПИИАНМПРМИЗ, признаване и изпълнение на актове за обезпечаване на имущество – чл. 6 от ЗПИПАОИ, при които производства компетентен е само Софийският градски съд, признаване на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции - чл. 15, ал. 1 от ЗПИИРКОРНФС, признаване и изпълнение на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции – чл. 8 от ЗПИИСРРПОУНПМАС, признаване и изпълнение на съдебни решения предвиждащи наказание лишаване от свобода или мерки предвиждащи лишаване от свобода - чл.7 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, признаване на европейски заповеди за защита - чл.5 от ЗЕЗЗ.

В деловодната книга **за изходящи молби за правна помощ и други правни инструменти** за международно сътрудничество по наказателни дела следва да бъдат вписвани издадените по висящи наказателни производства молби за правна помощ до трети държави или държави членки на ЕС /съгласно Европейската конвенция за международно сътрудничество по наказателни дела от 1959 г., Конвенцията от 29.05.2000 г. за международно сътрудничество по наказателни дела в държавите членки на ЕС и други конвенции на Съвета на Европа и Обединените нации/, направени предложения за екстрадиция до МП и издадени европейски заповеди за арест - чл.56, ал.1, т.2 от ЗЕЕЗА, издадени европейски заповеди за разследване – чл.5, ал.1 от ЗЕЗР, постановяване на акт за обезпечаване на имущество – чл.19 от ЗПИОИМ, изпращане на решения за конфискация или отнемане и решения за налагане на финансови санкции и съответното удостоверение – чл.7 от ЗПИИРКОРНФС, изпращане на актове за признаване и изпълнение на съдебни решения и решения за пробация с оглед упражняване на надзор върху пробационните мерки и алтернативните санкции и удостоверение- чл.9 от ЗПИИСРРПОУНПМАС, признаване и изпълнение на съдебни решения предвиждащи наказание лишаване от свобода или мерки предвиждащи лишаване от свобода и удостоверение чл.20 от ЗПИИСАННЛСМВЛС, издаване и изпращане на европейски заповеди за защита - чл.13 от ЗЕЗЗ.

Предложените допълнения в чл. 15 и чл. 16 са обусловени от промените в Закона за защита на личните данни и изискванията на Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните). Към настоящия момент в Класификатора на длъжностите в администрацията на съдилищата не е предвидена длъжност

за служител по защита на личните данни, което обстоятелство не освобождава административните ръководители на съдилищата от задълженията им като администратори на лични данни. Ето защо се предлага в ПАС да бъде регламентирана възможността служител от общата или специализираната администрация (по преценка на председателя на съда) да изпълнява и задълженията на длъжностно лице по защита на данните.